

osob, tvořící v souvislosti s útokem jednotnou činnost; nelze je posuzovati samostatně jako popuzování k zášti proti skupině obyvatelů podle § 14 č. 3 zák. č. 50/23 Sb. z. a n..

(Rozh. ze dne 2. února 1933, Zm IV 586/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti M. P., obžalované ze zločinu násilí proti orgánům vrchnosti podle §§ 4 odst. II., 6 odst. II. zák. č. XL:1914 a z přečinu rušení obecného míru podle § 14 č. 3 zák. na ochr. rep., na základě veřejného líčení o zmateční stížnosti obžalované vynesl rozsudek, jímž z úřední povinnosti z důvodu zmatečnosti podle § 385 č. 1 b) tr. ř. zrušil rozsudky soudů nižších stolic ve výroku, jímž byla obžalovaná uznána vinou též přečinem podle § 14 č. 3 zák. na ochr. rep., a odsuzující výrok pro výkřiky obžalované »Vy psi, vy české svině, vy byste všechny chudé lidi sežrali« se zřetelem k ustanovení § 95 tr. zák. pominul. Důsledkem toho zrušil rozsudky nižších soudů též ve výroku o trestu a obžalované vyměřil trest znovu.

Z d ů v o d ů:

Obžalovaná si stěžuje do výroku o nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu (§ 385 č. 2 tr. ř.). Nejvyšší soud, přezkoumávaje rozsudky soudů nižších stolic, shledal, že trpí v neprospěch obžalované zmatkem podle § 385 č. 1 b) tr. ř. ve výroku, jímž byla obžalovaná uznána vinnou pro výkřiky: »Vy psi, vy české svině, vy byste všechny chudé lidi sežrali« přečinem rušení obecného míru podle § 14 č. 3 zák. na ochr. rep. Toto ustanovení chrání jednotlivé skupiny obyvatelstva před popuzováním k zášti pro jejich národnost a t. d., v souzeném případě však výkřiky obžalované, jak se z celého průběhu události i z výroků samých podává, směřovaly jen proti zakročujícím orgánům vrchnosti, bernímu exekutorovi J. K. a četnickému strážmistrovi J. K. pro výkon jejich povolání, pro který je obžalovaná napadla též způsobem násilným a nebezpečným vyhrožováním. Jednání toto bylo tudíž vedeno jednotným cílem jen proti jmenovaným dvěma úředním osobám; není tu tedy popuzování k zášti proti skupině obyvatelstva, ale jen urážka úředních osob, která v souvislosti s útokem proti nim provedeným má být posuzována jako jednotná činnost, kterou bylo porušeno více předpisů trestního zákona. Proto tu má být užito jen předpisu §§ 4-II., 6-II. zák. č. XL:1914, kterýž poslední vyslovuje nejtěžší trest (§ 95 tr. zák.). Nižší soudy, posoudivše proti tomuto předpisu nadávky obžalované samostatně, zavinily v neprospěch obžalované zmatek podle § 385 č. 1 b) tr. ř., pro který byly rozsudky ve vadné části podle § 385 posl. odst. tr. ř. a § 33-I. odst. nov. k tr. ř. zrušeny a kvalifikace tato byla pominuta.

Čís. 4616.

Činí-li součet trestů, které přicházejí v úvahu s hlediska § 265 tr. ř., více než jeden rok trestu na svobodě, nelze výkon trestu podle § 1 (1)

zák. čís. 562/1919 podmíněně odložit; na součtu tom nic nemění výrok o započtení zajišťovací vazby.

(Rozh. ze dne 3. února 1933, Zm I 343/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jako porotního soudu v Chrudimi ze dne 29. března 1932, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro zločin nedokonaného násilného smilstva podle §§ 8, 127 tr. zák. do těžkého žaláře na jeden rok zostřeného čtvrtletně jedním postem, přiznán podmíněný odklad výkonu trestu, zrušil napadený rozsudek ve výroku, že se obžalovanému výkon trestu odkládá na zkušební dobu tří let, a vyslovil, že trest jest nepodmínečný.

D ů v o d y:

Veřejný obžalobce uplatňoval včas zmateční stížnosti zmatek podle § 344 čís. 12 tr. ř. proto, že porotní soud, povoliv obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu, vykročil z mezí své trestní moci. Poněvadž se jedná o zmatek hmotněprávní, je generální prokuratura oprávněna, prováděti jej při zrušovacím líčení odchýlně od písemné zmateční stížnosti státního zastupitelství. (Rozhodnutí čís. 924, 1629, 2775 sb. n. s.). Odůvodněnými shledal pak zrušovací soud vývody, kterými generální prokuratura opodstatnila uplatněný zmatek § 344 čís. 12 tr. ř. Je správný její názor, že porotní soud povoliv obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu, založil svým postupem onen zmatek. Obžalovaný byl odsouzen rozsudkem okresního soudu v Pardubicích ze dne 5. ledna 1931 pro přestupek krádeže do vězení na 1 den nepodmínečně a napadeným nyní rozsudkem krajského jako porotního soudu v Chrudimi ze dne 29. března 1932 pro zločin podle §§ 8 a 127 tr. zák. do žaláře na dobu jednoho roku podmíněně. Vzhledem k tomu, že zločin, pro který byl obžalovaný odsouzen rozsudkem porotního soudu, byl spáchán koncem září 1930, tedy před vynesením rozsudku okresního soudu v Pardubicích, je tu spojitost obou rozsudků podle § 265 tr. ř. Oba tresty těmito rozsudky uložené tvoří proto dohromady jednotný celkový trest, poněvadž oba trestné činy, o něž tu jde, měly býti předmětem jednoho řízení a jednoho rozsudku, a měl za ně býti obžalovanému podle zásad §§ 34, 35, 267 tr. zák. vyměřen trest jeden. (Srovnej rozhodnutí čís. 3426 sb. n. s.). Podle toho činí součet trestů, které přicházejí v souzené trestní věci s hlediska § 265 tr. ř. v úvahu, jeden rok těžkého žaláře a jeden den vězení, tudíž více nežli jeden rok trestu na svobodě. Na součtu tom nemění nic další výrok napadeného rozsudku o započtení zajišťovací vazby, jelikož význam tohoto výroku se vyčerpává ve zkrácení výkonu trestu z důvodu, že odsouzence stihla již před rozsudkem z příčiny trestného činu újma jím jinak nezaviněná. Podle § 1 zákona čís. 562/1919 může však soud odložit výkon trestu na svobodě jen, nepřesahuje-li dobu jednoho roku. Povolil-li porotní soud přes to podmíněný odklad výkonu trestu, porušil tím ustanovení § 1 zákona

o podm. odsouzení čís. 562/1919, jež jest neodvislé od volného uvážení soudcovského a jehož jest proto soudu vždy dbáti, vykročil ze své trestní moci a zatížil rozsudek zmatkem čís. 12 § 344 tr. ř.; bylo proto již z tohoto důvodu zmateční stížnosti vyhověti a uznati, jak ve výroku jest uvedeno, aniž bylo třeba zabývati se vývody zmateční stížnosti státního zastupitelství.

Čís. 4617.

Činnost naznačená v první větě § 214 tr. zák. nezakládá zločin podle tohoto §, zanikl-li již v té době nárok státu na stíhání a potrestání hlavního pachatele (na př. jeho smrtí — § 224 tr. zák.); může však — záležela-li ve křivém svědectví před bezpečnostním úřadem — zakládati přestupek podvodu podle §§ 205, 461 tr. zák.

(Rozh. ze dne 4. února 1933, Zm I 488/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 24. března 1931, jímž byla obžalovaná podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěna z obžaloby pro zločin nadřizování podle § 214 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovanou vinnou, že v říjnu 1930 v P. vydala před policejním inspektorem Karlem N-em, pátrajícím po pachateli zločinu těžkého uškození na těle, spáchaného v noci k 29. září 1930 v M. na Martě B-ové, křivé svědectví, čímž se dopustila přestupku podvodu podle §§ 205, 461 a 197 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnosti, vytýkající napadenému rozsudku zmatečnost podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., jest přiznati částečně důvodnost. Napadený rozsudek zprošťuje obžalovanou z obžaloby, neshledáváje v jejím jednání skutkovou podstatu zločinu podle § 214 tr. zák. z důvodu, že podle § 224 tr. zák. smrtí pachatelovou zrušuje se další jeho stíhání, že ustanovení § 214 tr. zák. — správně jednání, jemuž ustanovení první věty § 214 tr. zák. brání — má za účel nadřizovati zločinci proto, by unikl trestu, že tedy v době, kdy obžalovaná policii nepravdivá udání učinila, vědouc o tom, že Josef C. jest už mrtev, ve smyslu § 224 tr. zák. stíhání C-ovo již bylo zrušeno a že tedy obžalovaná podle názoru soudu nemohla nadřizovati zločinci, který byl už mrtev a dále stíhán ani trestán býti nemohl. Výklad první věty § 214 tr. zák., kterým se rozsudek v těchto úvahách řídil, je správný a jest při něm trvati přes námitky stížnosti. Zločin, který shledávala v souzeném skutku obžaloba, jest ovšem samostatným zločinem, přesněji — viz § 6 tr. zák. — zločinem různým a zvláštním od zločinu, k němuž nadřizování hledí. Než přes to je nezbytným předpokladem trestnosti jednání v první větě § 214 tr. zák. naznačeného nejen, že byl spáchán zločin, ku kterému se jednání vztahuje, nýbrž i, že v době tohoto jednání je tu ještě pachatel, kterého